

שיטה מקובצת

סא:

וַיִּלְךָ מְעוֹרָב.
הוי מצי למימר אס כן למינו למה לי: **מכדי כ"ד עופות טמאים הם**.
ובכולהו איכא ג'

סימני טהרה בר מעורב ואי אפשר דהאי דליתיה צפרס ליתיה צחד מהני והאי דליתא צעוניה נמי ליתיה צהני וכתב לן תרי זימנין כל חד וחד דלא תיכליה צהאי סימנא והוה ליה צ' כתוצים הצאים כלחד ואין מלמדין לשאר עופות הבאין לפנינו דלא תיכליה צחד מהני תרי סימנים וכיון דאין מלמדין מנא לן איסורא דאיטריך נשר למשרייה כך פירש צקונטרס וא"ת והא אכתי אינטריך נשר להמיר אותו סימן שלשי דליתיה לא צפרס ולא צעוניה אלא צי"ט לחודייהו דה"ל דאסור דהא השמא מיבעיא נהי דלא הוה אסרינן צחד ועוניה משום דהוּו צ' כתוצין הבאין כאחד כיון דליתנהו צי"ט עופות מ"מ צאותו סימן שלשי הייתי אוסר ואי ה"ל דאותו שלשי הוא צעורב הוה ניחא דהשתא נמי הוּו צ' כתוצים עורב וי"ט עופות ומניה צלאו הכי לא קשה מידי דמנין היה לי לאסור צאותו סימן שלשי דמי"ט עופות לא ילפינן כלל לא צמה מצינו ולא צק"ו דהוּו להו י"ט כתוצין הבאין כלחד ואין מלמדין ומסיק דחד מהנך תלתא דהדרי צכולהו איתיה או צפרס או צעוניה והרציעי ישנו צחצירו נמצא שסימן זה לא נאמר אלא פעם אחת מזה דתימא דנילף מיניה לאסור עוף הבא צסימן אחד צצחד מן הסימנין הללו דהא לא ידעינן מאי

ניהו ההוא סימן דאיכתיב לחודיה למילף מיניה להכי אתא נשר למימר האי הוא דלית ליה כלל טמא הא צעוף הבא צסימן אחד טהור כך פירש צקונטרס וצחנם פי' דלא ידעינן ליה מאי ניהו ההוא סימן דאיכתיב לחודיה למילף מיניה דאפילו ידעינן ליה כדפרישית שהיו מכירים שלך ותנשמת וכום וינשוף מ"מ אינטריך נשר למימר דלא ילפינן מיניה לאסור צזהווא סימן וא"ת והכי הוה מצי למילף מהאי דלית ביה סימן החדש לאסור צסימן אחד כזה אי"כ למה לי דכתב רחמנא ההוא דלית ביה חד מהני ג' סימנין דהדרי צכולהו השתא צתלתא לא אכלנין צחד מיבעיא אלא ודאי להכי כתיב סימן הישן צחד מהנך לומר דלא תילף גס מן החדש ולעשות שני כתוצין דלגופיה לא אינטריך דלתי מקי"ו מי"ט עופות לאו פירכא היא דמהנהו לא ילפינן כלל דכולהו חשיבי מי"ט כתוצים הבאים כחד כדפרישית ולהכי פריעה רחמנא לההוא דלית ביה חד סימן מהנך ג' סימנין של י"ט עופות ולהכי נמי פרט לעורב דלא ילפינן מיניה כלל ואכלנין צחד מהנך ג' סימנין וא"ת ומאחר דמי"ט עופות לא גמרינן ולכן דריך למיכתב חד דלית ביה חד מסמינייהו א"כ נילף מיניה מההוא אחד דדריך למיכתביה ביה דעתה אינן צ' כתוצים כיון דדריך למיכתביה וי"ל דלא שייך למילף מיניה כלל דהא לא גמרינן מי"ט עופות מכל אותן היתרים על שנים הראשונים הכתוצים משום דאיטריך קרא למכתביניהו דלא מצינו למיליפניהו משנים הראשונים דהוּו צ' כתוצים הבאים כחד הכי נמי ליכא למילף מיניה והרי הן השתא צ' כתוצים הבאים כחד שאותו סימן כתוב

עשרים זימנין ועוד יש לומר כל הסוגיא צעינן אחר דמתחלה חישב פרס ועוניה צ' כתוצים הבאים כחד כלומר משום דאי מינייהו ילפינן לטמא צסימן אחד א"כ לישתוק או מפרס או מעוניה ומחד הוה ילפינן דעוף הבא צסימן אחד טמא והי"ה לחצירו וכי תימא אי לא כתיב אלא פרס הוה אמינא צאותו סימן שישנו צפרס טמא אצל צעוניה שיש צו סימן אחר אימא דאותו סימן הוי סימן חשוב וטהור צאותו סימן גרידא הא כיון דאותו סימן הוי צשאר י"ט עופות א"כ אינו חשוב לטהר צפני עצמו דכי איכא תרי צהדיה (הדדי) הוי טמא כל שכן הוּו צפני עצמו ולא היה דריך למכתב עוניה וילפינן לה מפרס אלא להכי כתביה למימר דהוּו צ' כתוצים הבאים כחד ואין מלמדין ומשי דאיכא סימן אחד צפרס או צעוניה דליתיה צי"ט עופות והשתא לא הוּו צ' כתוצים דכי ילפת לטמא צסימן אחד מאותו סימן שיש צי"ט עופות לא מצי למימר אידך דכתב רחמנא למה לי דאיטריך משום אותו סימן חדש דה"ל שהוא סימן חשוב יותר לטהר דליתיה צשום עוף טמא אצל מההוא ודאי שיש צו סימן החדש לא הוה ילפינן לטמא צסימן אחד דא"כ אותו שיש צו סימן צשי"ט עופות למה לי דאותו אינו חשוב יותר לטהר ומיהו קשה דאי מאותו שיש צו סימן אחד של י"ט עופות ילפת לטמא עוף הבא צסימן אחד לא ליכתוב כלל אלא סימן החדש והוה ילפינן מיניה דכל עוף הבא צאותו סימן טמא וכי"ש צאחד משאר ג' סימנין דלא מהני צשאר עופות ופי' הקונטרס עיקר ומיהו קשה לפי' הקונטרס דלמה חשיב צ' כתוצים אותו שסימן טהרה שלו מי"ט עופות ושצחד מהנך ומה בכך דילמא אחי ללמד על עצמו ועל כיוצא בו שיש לו אחד מג' סימני טהרה דטמאים דמי"ט עופות לא הוה אחי דכולהו כי"ט כתוצים הבאים כחד ולא דמו כלל לאותן היתרים על שנים הראשונים של י"ט עופות דאע"ג דלריכי לגופייהו יא דלא ילפינן מינייהו היינו משום דאס אימא דילפינן מינייהו לא ליכתוב אלא חד ומשאר כולהו לישתוק אי לא כתיב חד דליתיה צפרס או צעוניה לא יליף מי"ט משום דהוּו י"ט כתוצין הבאין כחד ואי כתיב חד דליתיה צפרס או צעוניה שיש י"ט א"כ הוה אמינא דוקא צחד סימן אסירא אצל שנים או שלשה שרו ולהכי דריכי תרוייהו ולעולם נילף מסימן היחידי דליתיה צפרס או צעוניה ולא דמי כלל לאותם י"ט גופייהו היתרים על השנים דהס שוים כולם ואס אימא דילפינן מינייהו לישתוק מכולהו ולא ליכתוב אלא חד: צקי

אלו טרפות פרק שלישי חולין

א"כ.
דמעוניה צעינן למילף למה לי דכתב נשר אלא מדכתביה ש"מ לא תילף מעוניה ושאר עופות הבאים צסימן אחד שאין מין פרס ועוניה טהור דמנשר תילף דלית ליה כלל לא תיכול הא אית ליה חד אכול וכי"ש תרי ותלתא חוץ מעוניה ופרס דלא תכשרינהו צחד ועורב נמי אע"ג דלית ליה תרי לא תיכול

ושאר עופות המפורשין אע"ג דלית להו תלתא לא דלהכי פרט צזהו קרא משום דליתו מנשר להיתירא: **אלא טעמא דכתב רחמנא נשר**.
משום הכי קים להו דסימן אחד טהור: **הא לאו הכי הוה אמינא לילף מפרס ועוניה**.
דלא תכשריה צסימן אחד: **אין מלמדין**.
דאי צחד צסימן אחי לאורויי ולמילף מיניה דטמא ליכתוב חד ולית אידך מיניה: **דאיכא צהאי ליכא צהאי**.
אותו סימן שישנו צזה אינו צזה הלכך לאו שני כתוצין הבאין כחד נינהו דהא מילרך דריכי דאי כתיב פרס הוה אמינא צהאי סימנא הוּו דלא תיכול אצל צסימנא דעוניה אכול להכי אינטריך עוניה ואי כתב עוניה פרס לא אחי מיניה וכיון דתרוייהו דריכי הוה אמינא נילף מינייהו דצסימן אחד לא תיכול כתב הן.
ובכולהו איכא ג' סימני טהרה בר מעורב ואי אפשר דהאי דליתיה צפרס ליתיה צחד מהני והאי דליתיה צעוניה ליתיה צחד מהני וכתב לן צזהווא סימנא והוּו להו צ' כתוצין הבאין כחד ואין מלמדין לשאר עופות הבאין א"כ לפניו דלא תיכליה צחד מהני תרי סימני וכיון דאין מלמדין

מנא תיתי לן איסורא דאיטריך נשר למשרייה: **סלתא הדרי צכולהו**.
השלשה חוזרין צכולן כלומר כולן צין מין שיש לו שלשה דהיינו עשרים מינייהו וצין עורב דיש לו צ' אותן צ' מאלו שלשה הן והרציעי אינו יא כחד מכל שלשה סימנין המנויין החוזרים בהם וחד מהנך שלשה איתיה אי צפרס אי צעוניה והרציעי ישנו צחצירו וגמלא צסימן זה לא נאמר אלא פעם אחת: **מזה דסימא נילף מיניה**.
לאסור עוף הבא צסימן אחד צצחיה מכל הסימנים הללו דהא לא ידעו מאי ניהו ההוא סימנא דאיכתב לחודיה למילף מיניה להכי אתא נשר למימרא האי הוּו דלית ליה כלל יא הא עוף הבא צסימן אחד טהור: **ה"ג אלא סורים דכתב רחמנא למה לי**.
הואיל ולא מינייהו ילפינן ואי לגופייהו לא אינטריכו דהא אפילו צסימן אחד טהור: **לקרבן**.
שכן לצדן כשרים לקרבן ולא עוף אחר והאי דקתני להו תנא לעיל וקאמר אף כל לא איטריך למילף מינייהו מידי סימני טהרה דהא צסימן אחד נפקא לן מנשר וכל שכן צד' אלא סימנא צעלמא אורי לן שאלו הן סימני טהרה אותן שהנשר והתורין חלוקין בהן.
ואית דגריס אלא תורין דקתני תנא למאי הלכתא ולא יתכן דהא א"כ מאי תירוציה דריב עוקבא דקאמר לקרבן דמי איכא למימר אף כל מרבי תרגולין לקרבן הואיל ויש צהן ד' סימנים והלא כמה פעמים שנה צהן הכתוב ותינא צתורת כהניםי יכול כל עוף יהא כשר לקרבן תלמוד לומר וקריב מן התורים וגו' אין לך עוף כשר אלא תורים וצני יונה:

היה

דאי מינייהו ילפינן לטמא צסימן אחד א"כ לישתוק או מפרס או מעוניה ומחד הוה ילפינן דעוף הבא צסימן אחד טמא והי"ה לחצירו וכי תימא אי לא כתיב אלא פרס הוה אמינא צאותו סימן שישנו צפרס טמא אצל צעוניה שיש צו סימן אחר אימא דאותו סימן הוי סימן חשוב וטהור צאותו סימן גרידא הא כיון דאותו סימן הוי צשאר י"ט עופות א"כ אינו חשוב לטהר צפני עצמו דכי איכא תרי צהדיה (הדדי) הוי טמא כל שכן הוּו צפני עצמו ולא היה דריך למכתב עוניה וילפינן לה מפרס אלא להכי כתביה למימר דהוּו צ' כתוצים הבאים כחד ואין מלמדין ומשי דאיכא סימן אחד צפרס או צעוניה דליתיה צי"ט עופות והשתא לא הוּו צ' כתוצים דכי ילפת לטמא צסימן אחד מאותו סימן שיש צי"ט עופות לא מצי למימר אידך דכתב רחמנא למה לי דאיטריך משום אותו סימן חדש דה"ל שהוא סימן חשוב יותר לטהר דליתיה צשום עוף טמא אצל מההוא ודאי שיש צו סימן החדש לא הוה ילפינן לטמא צסימן אחד דא"כ אותו שיש צו סימן צשי"ט עופות למה לי דאותו אינו חשוב יותר לטהר ומיהו קשה דאי מאותו שיש צו סימן אחד של י"ט עופות ילפת לטמא עוף הבא צסימן אחד לא ליכתוב כלל אלא סימן החדש והוה ילפינן מיניה דכל עוף הבא צאותו סימן טמא וכי"ש צאחד משאר ג' סימנין דלא מהני צשאר עופות ופי' הקונטרס עיקר ומיהו קשה לפי' הקונטרס דלמה חשיב צ' כתוצים אותו שסימן טהרה שלו מי"ט עופות ושצחד מהנך ומה בכך דילמא אחי ללמד על עצמו ועל כיוצא בו שיש לו אחד מג' סימני טהרה דטמאים דמי"ט עופות לא הוה אחי דכולהו כי"ט כתוצים הבאים כחד ולא דמו כלל לאותן היתרים על שנים הראשונים של י"ט עופות דאע"ג דלריכי לגופייהו יא דלא ילפינן מינייהו היינו משום דאס אימא דילפינן מינייהו לא ליכתוב אלא חד ומשאר כולהו לישתוק אי לא כתיב חד דליתיה צפרס או צעוניה לא יליף מי"ט משום דהוּו י"ט כתוצין הבאין כחד ואי כתיב חד דליתיה צפרס או צעוניה שיש י"ט א"כ הוה אמינא דוקא צחד סימן אסירא אצל שנים או שלשה שרו ולהכי דריכי תרוייהו ולעולם נילף מסימן היחידי דליתיה צפרס או צעוניה ולא דמי כלל לאותם י"ט גופייהו היתרים על השנים דהס שוים כולם ואס אימא דילפינן מינייהו לישתוק מכולהו ולא ליכתוב אלא חד:

מסורת הש"ס

^(א) וקדושין כד.
וש"נ,^(ב) [צי"ל צאחד], ג) ויקרא פ"ק טז,

◀◀==▶▶

הגהות חב"ח

^(א) רש"י ד"ה מכדי כ"ד וכו'
הבאין לפנינו דלא תיכליה: ^(ב) ד"ה מהו דתימא וכו'
דלית ליה כלל טמא הא שף:

◀◀==▶▶

מוסף רש"י

ורשני כתובין הבאין באחד אין מלמדין.
דמלא כתיב אחד וגמור כולאו מיניה (קדושין כד.)
מדהדר כתיב לאידך ולא ילפא מחצריה שמע מינה דוקא הני קאלמר (פסחים מה.).

^(א) דאע"ג דצריכי לגופייהו לא ילפינן מינייהו דהיינו משום דאס אימא דילפינן מינייהו לא ליכתוב אלא חד ומשאר כולהו לישתוק אבל הכא ממאן לישתוק אי לא כתיב:

◀◀==▶▶

רבינו גרשום

א"כ פרס ועוניה דכתב רחמנא למה לי.
שהן יש בהן חד סימן ומהו הסימן אחד יש בו אחד מג' סימנין שבשאר עופות טמאין ואחד יש בו סימן רביעי שאינו ככולן שאינו דרוס: הוּו להו שני כתובים הבאין כחד.
כלומר דמעיקרא צברינן דשניהן יש בהן סימנן שוין והוּו להו שני כתובים הבאין כאחד: סוף דאיתיה בפרס איתיה צחד מהני כו'.
בעשרים ואחד עופות: עורב אית ליה תרתי תרת.
כלומר מאותן סימנין דיש בכ"א עופות טמאין יש בעורב תרי פרס ועוניה אית להו חד חד סימן אחד יש בו סימן אחד מהני סימנים דיש בכ"א עופות טמאין והסימן הרביעי שאינו דרוס אי בפרס איתיה אי בעוניה איתיה דלית צכולהו אחריני ומיניה מצנין למינמר דהוּו אינו דומה לא לחבור ולא לעשרים ואחד: אי אפשר דליכא חד מיניה דדמי לחבריה כו'.
כלומר מהני עשרים ואחד אי אפשר דליכא חד מינייהו דדמי לפרס ועוניה והוּו ליה האי דדמי לפרס ועוניה שני כתובים הבאים כאחד ולא גמרינן מיניהו: גמריי עשרים וארבע כו'.
ואי פרינן למה אינו מקשה כמעיקרא ^(א) דאמר ליה גמירי הלכה למשה מסיני ליכא פירכא: לקרבן הן כשרין.
ולא עוף אחר: בב' סימנין טהורין:

^(א) נראה דצי"ל דהא דלמר ליה גמירי היינו הלכה למשה מסיני וליכא פירכא.

מסורת הש"ס

א) [ז"ל למינו], ב) [שירובין קב: וס"ג], ג) ז"ל מאי סנונית. רש"ל, ד) גיטין פו: פרה פ"ט מ"ג, ה) [ז"ל ממינו], ו) [ולקמן סה:], ז) בס"א נוסף: ברגלי, ח) [ויקרא יד, ט] [נש:], י) ז"ל פסול, יא) ז"ל להס, יב) ז"ל דמי, יג) [וע"ע מוס' ביבמות פ: ד"ה כי פליגי], יד) [לעיל נט:], טו) [נדרות לג:].

הגהות הב"ח

א) גמ' היינו דקמיני סנונית כז"ל ומצינו זו היא נחמק:

היה בקי בהן. בפרס ועזניה וידוע מי קרוי פרס ועזניה: עוף

הבא בסימן אחד טהור. אם יודע שאין דומה להן ואין שמו פרס ועזניה אבל אם שמו פרס חיישין שמא מינו הוא: **בסימן אחד טמא**. שמא פרס ועזניה הם: **בז'**

מספק פרס ועזניה ומספק כל שאר

עופות טמאין דאית להו תלתא חוץ

שני סימנים שזעורב ומ"מ אין לו אלא שנים ולרצי אליעזר מפני שרגלי לשכון

עם העורבים מחזיקין ט) ממנו וכדמניא

א) [נהחנול] (כ"ק כז:) רבי אליעזר אומר

לא על חנם זרויר הולך אכל עורב

אלא מפני שהוא מינו: **סנונית**.

ארוגדייל"א: **עוף הבא בסימן אחד טהור**. ואפילו אין בקי בהן ובשמותיהן

דלא חיישין דלמא פרס ועזניה הן

כדמפרש לקמיה דלא שכיחי בישוב

אלא כמדצרות: **והני מיני דלא דרים**.

כי משכחינן ביה סימן אחד מחזיקין

ליה בטהור כל כמה דלא חזין ליה

דדרים. ונראה לי שכל עוף הנותן רגלו

על האוכל כשהוא אוכלו ומחזיקן

כרגלו שלא ינוד ולא ינטל כולו אלא

פיו הוא דריסה וכן דרך העורבים

שגדלין בצתים שקורין קווא"ה: **הא**

דרב נחמן מאי. דאמר לעיל דבעינן

בקי ואי לא חיישין לפרס ועזניה:

מאי איכא. למאי ניחוש: **המפרט**.

אשגרטינ"ר בלע"ז: **לטהרם מלורע**.

שהוא לפור האמור בטהרה: **מר זוטר**

מסני הכי. להא דאמימר לנישגא

קמא דאמימר דפסק הלכתא כרבי

אליעזר דאסר לית ליה דרב יהודה

דמכשר ליה לטהרת מלורע דהא

טהורות כתיב: **הכי גרסינן היינו**

דקמיני סנונית לננה ולא גרסינן

שנחלקו בה. דלאו אדרב יהודה קאי

אלא אמתני' דקמיני למיניהו להציא

סנונית לננה: **לאפוקי דבסי**. הגדלות

והדרות בקירות הצתים וטהורות

הן: **סניל**. מין יונה הוא:

י' ופסול משום טורין. אם בא להציאו

משחזקין בתורת טורין כדאמרין

בפרק קמא (לעיל כג.) גדולים כשרים קטנים פסולין וכשר משום יונה

בקטנה: **דלציפי**. מין תורין: **טורין של רחבה**. כך שמן:

פוסלין

טמא ועורב ומינו אינו שמכירו א"כ מה היה לו להיות אם היה לו שני סימני טהרה ושני סימני טומאה אלא ודאי אינו דורס ומ"מ לא נסתפקו

בתשעה עשר עופות דהדרי ככולהו תלתא סימנין כי נאמר דכולם דורסין והג' סימנים האחרים הוא שיש בהם ונפקא מינה לפי' זה כפירושם הקונטרס דהא דקמיני כל שיש לו אכזע יתרה חפק וקרקצן נקלף בידוע שהוא טהור דארישא סמיך דכבר אשמועינן דכל עוף הדורס טמא

ולא כפירוש ר"ת ולא נתייר בג' סימנין הללו שום עוף עד שאינו דורס כי הג' הדרי ככולהו ומייהו אין הלשון משמע כן דהא בז' סימנים משמע

שזדקנו שאין לו יותר דומיא דבא בסימן אחד דכולה שמעתא דמשמע דצורר לנו שאין לו אלא סימן אחד דאי מספקא לן א"כ הוי ספק עורב ומשמע דלא בעינן שיכיר עורב כשבא בסימן אחד וא"ת דלעיל משמע דסימן רביעי לא הדר ככולהו דליתיה אלא או בפרס או בעזניה ולרצי

אליעזר משכחת לה כולהו סימני טהרה צעורב ומינו לפי פשט ההלכה דמשמע דזפק וקורקצנו נקלף שהם סימן טהרה צורזיר וסנונית לננה

ובעורב ז' סימני טהרה האחרים וא"כ צעורב ומינו איכא ד' סימני טהרה ובסמוך פסק הלכה כר' אליעזר ומשמע דהלכה כרבי חייא

אלו טרפות פרק שלישי חולין

סב.

בקי בהן ובשמותיהן. תרווייהו צעינן דלא ליתי למטעי:

בסימן אחד טמא. הוה מצי למימר טהור והוא שיכיר

פרס ועזניה: **רבי אליעזר אומר להביא את**

הזרויר. צורזיר הוא דפליגי רבנן עליה אבל מודו דלמינו אמת

לרצויי שאר עופות הדומין להן:

במפני שיש להם זפק. מפני

שקורקצנו נקלף משמע

דהנך סימנין ליתנהו צעורב ורצי

אליעזר סבר דאפילו הכי אפשר דהוו

מין עורב ואין לחוש אם אין שני

סימני טהרה של עורב ומינו שזין

ורבנן סברי כיון דאין שזין א"כ אינו

מינו וה"ר יצחק צה"ר מאיר דדק

צעורב שאנו קורין קורבי"ל בלע"ז

ומנא שיש לו אכזע יתירה חפק ומתוך

כך היה רוצה לפרש שמעתמא דהכא

והלא אנשי כפר תמרמא אוכלין אותן

א"כ מכירין בהן שאין מין עורב ולא

מיימי טעמא דיש לו זפק לאפוקי

מעורב דעורב נמי יש לו זפק אלא

מפרש הטעם למה אוכלין אותו

שרואין בו סימני טהרה שיש לו זפק

שהוא סימן טהרה וגם אינו דורס אבל

זה לא הולרך לפרש דפשיטא דכל עוף

הדורס טמא וממילא מיימי רראה

מדאכלי ליה א"כ מכירין בו שאינו מין

עורב וקשה לפירוש הריצ"ס דאם

עורב יש לו אכזע יתרה חפק א"כ אין

קרקצנו נקלף ודורס ואי אפשר לומר

כן מדאמר רב נחמן עוף הבא בשני

סימנין טהור והוא שיכיר עורב ועל

כרחק חד מהנך שני סימנין אינו דורס

דכל עוף הדורס טמא ומדאיכא

לספוקי צעורב ש"מ דעורב אינו

דורס ואפשר דאותו שאנו קורין

קורבי"ל שיש בו אכזע יתרה חפק

כמו כן אינו דורס והוי מיי"ט עופות

אבל אם נחצבר לנו שהוא רק כלומר

שמוציא הזרע דרך הפה א"כ זהו עורב

ודאי כדאמר צחלק (ספאדרין קס:) שהוא

משלשה שמששו צביהה ולקו ונטטך

לחמוק ולפרש דה"ק בנא צב' סמינך

טהור פירוש שאנו מוציאין ט לשם שני

סימנין והשלישי אינו בא דלית ביה

השלישי צודאי ולא דדקנו אם הוא דורס או לאו ואם נכיר שאין זה

עורב אין לחוש שמא דורס הוא שאין עוף בשני סימנים דורס אלא

עורב ומינו בלבד ואם היה דורס א"כ היה העוף טמא דכל עוף הדורס

עין משפט נר מצוה

רנה א מיי פ"א מהלכו מאכלות אסורות הלכה טו ז יח סמג עשין כב טו"ע י"ד סימן פב סעיף ב:

לעזי רש"י

אישטורני"ל. זרויר. ארוגדייל"א. סנונית.

קווא"ה. קאק.

אשגרטינ"ר

[אישגרטיני"ר]. לגרד.

רבינו גרשום

והוא שיכיר עורב. כלומר דאית ליה חרי וטמא : אמר אמימר הלכתא עוף הבא בסימן אחד טהור. כלומר בעינן שלא יהיה דורס ועוד ס"י אחד שהן ב' סימנין: הא דרב נחמן מאי. כלומר דרב נחמן לא בעי א) אלא חד ס"י שלא יהא דורס. ואיבעית חימא משום דפרס ועזניה לא שכיח ביישוב כלומר פרס ועזניה חד מיניהו לא דריס ואף על פי כן טמא נומכל מקום] כיון דלא שכיח ביישוב עוף הבא בסימן שאינו דורס טהור דליכא לספוקיה בפרס ועזניה לאפוקי הני דבתי דאוכמי כלומר ההויא לדברי הכל אסורה. כל העופות

א) נראה דל"ל דרב נחמן הא ס"ל דאם לא היה בקי בהן ובשמותיהן עוף הבא בסימן אחד טמא ואפי' אם הסימן הוא דלא דרים.

^[1] כרזי